

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΕΡΩΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΟΥ

(Ο δούξ του Μοντιαμπέρ είνε τριάντα δύο ετών, αντιλήφως κάτω της μετρίας, δέν λογολείται παρά μέ τά βάνισσα σπόρ (μπόξ, φουτιπόλ, πάλη, κ.λπ.) είς τά όποία έχει μεγάλην φήμην όχι μόνον μεταξύ τού άριστοκρατικού κόσμου αλλά και μεταξύ τών επαγγελματιών άθλητών.)

Η Λουκία Ποσέ ντε Λεζερέ, είνε μιá πολύ χαριτωμένη, ώμορφη, γίνκειά, αισθηματική και όλιγον άρελής επαρχιώτισσα πού κατάφερε τόν άντρα της νά πάνε νά περάσουν τό χειμώνα στό Παρίσι, όπου έβριαν δεκτί, λόγω της περιουσίας των, στή μεγαλύτερα σαλόνια. Έτσι έγνώρισαν και τόν όγκώδη Λούκα Ριζάρδο, ό όλοισι μάλιστα κατεδέχθη νά χαμογελάει ένα δυό φορές στή Λουκία, ή όποία τά έγρασε άπ' αυτή την μεγάλη εύνοια.

Βρισκόμαστε στό σπίτι των Λεζερέ. Η Λουκία ντύνεται και κουβεντιάζει μέ τή σνεκώτερη φίλη της, τήν κλήωρη Όντρού.)

ΚΛΑΙΡΗ, (πού βλέπει τή Λουκία νά βάζει ένα θανμάσιο μεσοφόρι). — Πώ! Πώ! νταντέλες! Πώ! Πώ! μετάξια! Κι' από πότε άρχινησες νά φοράς τέτοια μεσοφόρια; Άν δέν ήξερα μάλιστα πώς είσαι ή πιό τίμια γυναίκα τού κόσμου, θά σέ ύποψιαζόμουμ μ'αυτά σου τά λούσα...

ΛΟΥΚΙΑ. — Ό! ή πιό τίμια γυναίκα τού κόσμου! Μεγάλο λόγο είπες!... Πού ξέρεις καμιά φορά τί γίνεται! Ύπαρχουν μερικέσ περιστάσεις στή ζωή... Συμβαίνουν μερικά πράγματα κάποτε πού λυγίζουν και τήν ισχυρότερη θέληση...

ΚΛΑΙΡΗ, (άνησχη). — Λουκία! ΛΟΥΚΙΑ, (πολύ έννευσμένη). — Και έπειτα, ή τιμότης είνε μιá πρόληψις, είνε ζήτημα αντιλήψεως... Ξέρεις γιά πού ετοιμάζομαι;... Λισθάνομαι τήν άνάγκη νά τό πώ... και προτιμώ νά τό πώ σέ σένα πού ξέρω πώς δέ θά μέ προδώσης... Έτοιμάζομαι γιά έρωτικό ραντεβού... γιά τό πρώτο μου έρωτικό ραντεβού.

ΚΛΑΙΡΗ, (κατάκλητη). — Έχασες τά μυαλά σου; (Σηκώνεται). Ά! Όχι! δέν είνε δυνατόν!... Θέλεις νά μου άσπειυθής... (Τήν πλησιάζει μέ τρυφερότητα). Έχουν πάρα νά μάτια σου μιάν έκφραση πού μέ τρομάζει... Λουκία, πές μου πώς δέν είνε άληθεια!

ΛΟΥΚΙΑ. — Άληθέστατο! (Με περηφάνεια). Σέ μιση όρα θά είναι στό σπίτι τού δονκος Ριζάρδο ντε Μοντιαμπέρ!

ΚΛΑΙΡΗ, (ήρεμα). — Και άγαπάζ αυτό τόν άνθρωπο;

ΛΟΥΚΙΑ. — Δέν είνε ό πρώτος τυχών γιά νά μιλάς έτσι. Σου έπαναλαμβάνω, ότι πρόκειται περί τού δονκος Ριζάρδου ντε Μοντιαμπέρ. Άν τόν άγαπώ!...

ΚΛΑΙΡΗ. — Μά πού, πότε συναντηθήκατε; Τί σου είπε;

ΛΟΥΚΙΑ. — Μου είπε ένα βράδυ στό σπίτι της Δούκισσας υιητέρας του: «Έχετε ένα βλέμμα!... Ξέρετε, είμαι πάντα σπίτι μου από τίς δύο ως τίς τέσσερες τ' άπόγευμα... Όπότε θέλετε μπορείτε νά μ' έπισκεφθήτε και σάς βεβαιώ, ότι δέν θά πλήξετε ζοντά μου!»

ΚΛΑΙΡΗ, (μέ οίκτον). — Δυστυχισμένη Λουκία!

ΛΟΥΚΙΑ. — Άζω νά σου πώ!... Δέν είμαι νά μέ λυπάσαι! Θά βγής μαζί μου; ναι ή όχι; Όχι; Λοιπόν, άντίο!

ΚΛΑΙΡΗ. — Όχι, άντίο!... Όρεβουόρ Λουκία. Είμαι βέβαιη ότι έπειτα θάχης άνάγκη νά μέ ξαναδής!...

(Ένα μεγάλο δωμάτιο στό σπίτι τού δονκος Ριζάρδου, χειμώ από διάφορα άθλητικά όργανα, όναμαζόμενα, ζυγαρίες, κλπ. Σέ μιá γωνία ένα πελώριο ντιβάνι. Ο δούξ, όλόγυμνος, ζυγίζεται από τόν πιστό ύπηρέτη τού Φομίνου.)

ΦΙΡΜΙΝΟΣ, (σηκώνοντας τό μοχλό της ζυγαριάς). — Έκατόν τρία κιλά και 275 γραμμάρια.

Ο ΔΟΥΞ. — Μπράβο!... Θαυμάσια!... Κερδίζω άκόμη βίρος! Διακόσια γραμμάρια από χθές! Βλέπεις τί κάνει ή προπόνησις συνδυασμένη μέ τήν άνάπαυση και τόν ύπεροισμό; Γράψε στόν πίνακα: Πένυτη και πρωτελευταία ήμέρα, βάρος 103 και 275, σφυγμοί 72, θερμοκρασίς 36,5. Μετά τήν άνάπαυση θά γράψωμε τούς άριθμους τού δυναμισμού. Έλα τώρα, ντύσε με.

ΦΙΡΜΙΝΟΣ. — Θα φορέσετε φανελλες γιά τόν ύλνο;

Ο ΔΟΥΞ. — Ναι. Και πρό παντός προόεξε νά μη μέ άναγκάσης νά κάνω καμια κίνηση.

ΦΙΡΜΙΝΟΣ, (τόν ντύνει σά μακερέν). — Τί θά γράτε άπόψε;

Ο ΔΟΥΞ. — Σούπα από άραποσίτι, αυγά, μπιατζέκι, πουρέ φασόλια, γλυκό, φρούτα...

ΦΙΡΜΙΝΟΣ. — Και αύριο τό πρωί, θά κάνετε τίς ίδιες άσκήσεις όπως σήμερα;

Ο ΔΟΥΞ. — Ναι. Τώρα είνε ή ώρα γιά τή ζάχαρή μου. Φέρε μου δέκα κομμάτια.

(Σαπλώνεται στό ντιβάνι. Ο Φομίνος τόν σκεπάζει και τού σερβίρει τήν ζάχαρη.)

Ο ΔΟΥΞ, (ένώ τρώει τή ζάχαρη). — Τί λέει τό θερμόμετρο; ΦΙΡΜΙΝΟΣ. — Δεκάξη βαθμούς.

Ο ΔΟΥΞ. — Όρατα. Ούτε κρύο, ούτε ζέστη. Ράντισε τό δωμάτιο μ' ευκόλυπτο και νά μη μ' άνησυχήση κανένας... Τρείς ώρες άκίνησία.

(Ο Φομίνος έκτελει τή διαταγή και φεύγει μέ τίς μύτες τών ποδιών του. Ύστερα από λίγο χτυπάει δυνατά τό κουδούνι της εισόδου και γίνεται έξω ζωηρά συζήτησις. Ο Ριζάρδος ξυπνάει από τό θόρυβο.)

Ο ΔΟΥΞ, (έξω φρονών φωνάζει τό Φομίνου). — Τί συμβαίνει; ΦΙΡΜΙΝΟΣ. — Είνε μιá κυρία πού θέλει σώνει και καλά νά δητόν κ. Δούξα... Η Κυρία ντε Λεζερέ. Λέει ότι ό κ. Δούξ της έχει δώσει ραντεβού!

Ο ΔΟΥΞ. — Νά πάρη ή όργη! Μωρέ άπάνω στήν ώρα έρχεται!... Πές της νύσθη... Θά τή δεχτώ... Περιμένα λιγο!...

(Σαπλώνεται πάλι και κουβαριάζεται άνάμεσα στή μαξιλάρια)

(Η Λουκία πού από τή ογκήση της έχει γίνι άκόμη πιό ώραία μπαίνει και τρέμει όλόκληρη. Ο Ριζάρδος δέν κινείται καθόλου.)

ΛΟΥΚΙΑ. — Είμαι έγώ, άγαπητέ μου Δούξ!

Ο ΔΟΥΞ, (άκίνητος). — Καλημερα, άγαπητή Κυρία, καλημέρα!... Είστε πολύ καλή πού ήρθατε νά μέ δήτε... Καθήστε!...

ΛΟΥΚΙΑ, (μέ κάποια έκπληξη). — Είστε άρρωστος, Δούξ;

Ο ΔΟΥΞ. — Κάθε άλλο... κάθε άλλο! Είμαι πολύ καλά... Είμαι περίφημο!... Κυτάξτε τόν πίνακα!... Άλλά, ξέρετι, έχομε αύριο τούς διεθνείς άγώνας πυγμαχίας γιά τό πρωτάθλη ή της Ευρώπης!

ΛΟΥΚΙΑ, (σάν χαμμένη). — Ά!

Ο ΔΟΥΞ. — Ναι! Ναι! Έλλίξω νά τά καταφέρω νά τοιμπήσω τό έπαθλο!

ΛΟΥΚΙΑ. — Μά επιτρέψατέ μου νά σάς πώ, άγαπητέ μου Δούξ...

Ο ΔΟΥΞ. — Όχι! μη μέ λέτε διαρκώς ό'δες τίς φράσεις σας, Δούξ και Δούξ... δέν είσαστε καμιά ζαμαρίερα μου! (Η Λουκία σιωπά). Τήν καμήνη, τήν κάνω και τά χυνει! Έλάτε, δώστε μου τό χέρι σας νά τό σφιξώ. Μόνο, μη μέ τρανιάζετε, πρέπει νά μένω άκίνητος.

ΛΟΥΚΙΑ. — Πολλά ώρα;

Ο ΔΟΥΞ. — Τρείς ώρες. (Η Λουκία σηκώνεται). Μά καλά, πού πάτε;

ΛΟΥΚΙΑ. — Φεύγω... Βλέπω ότι ή έπίσκεψις μου έγινε σέ άκατάλληλη ώρα!

Ο ΔΟΥΞ. — Ναι, αλλά δέν πεσιόει! Μπορούμε νά κουβεντιάσομε. (Η Λουκία ξανακάθεται). Τό ουσιώδες της διαίτης μου είνε τό πρωί ή γυμναστική, τό άπόγεμα ή άκίνησία. Βρισκόμαι σήμερα στήν έμπειτη ήμέρα τής ζούρας μου... Προσέχω τίς δυνάμεις μου, όπως ένας φιλάργυρος φυλάει τό θησαυρό του!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Κάνω ύσως άσχημα πού σάς άναγκάζω νά μιλάτε;

Ο ΔΟΥΞ. — Βέβαια ή σιωπή και ό ύπνος θάταν καλλίτερα...

ΛΟΥΚΙΑ, (κάνει νά σηκωθή πάλιν). — Βλέπετε λοιπόν...

Ο ΔΟΥΞ, (τήν κρατάει). — Μά είμαι πολύ εύνη ής νά κάνω γιά σάς αυτή τή μικρή θυσία. Είχατε τή ευγένεια νά μ' έπισκεφθήτε λοιπόν αυτό είνε τό λιγώτερο πού έχω νά κάνω γιά σάς!

ΛΟΥΚΙΑ. — Ό! όχι μάταιες δαπάνες!

Ο ΔΟΥΞ, (δέν καταλαβαίνει τήν ειρωνεία). — Τίποτε δέν είνε μάταιο, προκειμένου νά πετύχω ένα από τά χαμόγελά σας, ώραία κυρία.

ΛΟΥΚΙΑ, (λυπημένη). — Άν σάς ένδιέφεραν τίσο πολύ τά χαμόγελά μου δέν θά μένατε έτσι χωρισμέν μέσα στίς φανελλες σας.

Ο ΔΟΥΞ. — Μά άφού εές λέω πώς είνε άπαραίτητο!... Δέν μπορώ νά χάσω τή φήμη μου γιά νά σάς κάνω κομπλιμέντα!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Τή φήμη σας; Το άγρίου παλαιστού;

Ο ΔΟΥΞ. — Φυσικά! Άμέ ποιά; Τό κάτω—κάτω έπι ρίψατέ μου νά σάς πώ: δέν έχω κανένα λόγο νά περιμένω τήν έπίσκεψί σας... Δέν είχομε ποτέ πη τίποτε.

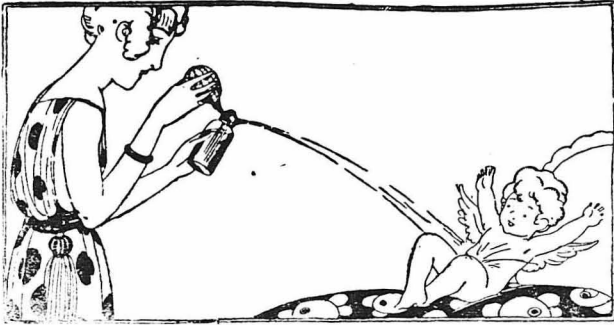
ΛΟΥΚΙΑ, (άναπνάει). — Δέν είπαμε τίποτε; Ξεχάτε τή φράσι σας πρό ήμερών στό σπίτι της κυρίας Δουκισσής;

Ο ΔΟΥΞ. — Τή φράσι μου; (Θυμάται άόσιτος). Ά! ναι, διαν εές σφύριξα στ' αυτί: «Μπορείτε νύσθητε νά μέ δήτε μιá μέρα, δέν θά μέ σκοτίσετε!» Και νομίστα ότι;... Μά ύπόχρουν στό σπίτι της μαμάς ένα σωρό τσαπερόδες πού τούς λέω τό ίδιο... γιά νά δώ!... Στρυφογυρίζουν τριγύρω μου σάν πεταλούδες έξω οίτις της φήμης μου! (Πιάνει τή Λουκία πού ξασησκόνησε κατάκλητη).

Νά τήν παλι πού ξαναθύμωσε!... Άλλά δέν έχω ποτέ τιν προόεση νά λυπήσω μιá χαριτωμένη γυναικούλα πού μου φαίνεται πολύ πολύ εύσείθητη!... Πόσο χαριτωμένη γυναικούλα! Ε άτε, καθήστε κοντά μου... νά κουβεντιάσομε!... (Πιό τρυφερά). Όπως παίρνετε τούς μετρητούς, ότι λέν στίους κοιμισμούς κύκλους; Μά είνε νά πεθάνη μ' αυτό κανείς στή γέλοια!... Και όμως είστε πολύ

— Καλημέρα άγαπητή κυρία!... Καθήστε...

ΠΟΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΕΙΝΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΔΙΑΔΕΔΟΜΕΝΟ !...

Ένα βράδυ στα ανάκτορα του δούκα της Φεράρας Άλφόνσου, σε μία συναναστροφή, στην οποία γινόταν συζητήσεις περί του ποιά επάγγελμα μετέρχονται οι περισσότεροι άνθρωποι, ο γελωτοποιός του δούκα, άπορηθικε σε μία σχετική ερώτηση του βασιλέως :

— Το επάγγελμα του γιατρού, Ύψηλοτατε !

Έπειδή όμως ο Άλφόνσος δεν φάνηκε να συμφωνή μαζί του, ο γελωτοποιός του, άποφάσισε να του το άποδειξη και έμπράκτως.

Ύστερα από δυό-τρεις ημέρες, ο γελωτοποιός έδωσε ένα επίδεσμο στο πρόσωπό του και βγήκε από το σπίτι του κατευθυνόμενος προς τα ανάκτορα. Ο πρώτος που τον άπάντησε στο δρόμο, τον ρώτησε :

— Μπα ; Τι έχεις και είσαι δεμένος ;

— Φοβερό πονόδοντο, φίλε μου !

— Να σου δώσω εγώ μία συνταγή να σου περάση άμέσως.

Ο γελωτοποιός τότε, προσποιηθείς ότι έγραφε τη συνταγή, έσημείωσε το όνομα του πρώτου ίατρού της πόλεως. Το πράγμα αυτό έπαληγήθη πολλές φορές έως του φθάσει στα ανάκτορα, ο ποιητής δε γελωτοποιός δεν έπαυε από του να γράφη όλες τις συνταγές που του έλεγαν οι διαβαται και να σημειώνη τα όνόματά τους.

Τέλος, όταν έφθασε στα ανάκτορα, συνήντησε και τον δούκα, ο οποίος άφου τον ρώτησε τί έχει, έσκεπσε κι' αυτός να του δώση μία συνταγή για τον πονόδοντό του. Τότε ο γελωτοποιός έβγαλε γρήγορα και πέταξε κάτω τον επίδεσμο του προσώπου του και γελώντας πονηρά, ειπε προς τον βασιλέα :

— Όστε και σεις άκόμα, ύψηλοτατε, είσθε γιατρος ; Κυττάχτε εδώ τον κατάλογο αυτό. Έχω σημειώσει περισσότερα από 100 όνοματα των διαφόρων γιατρών που συνήντησα στο δρόμο και αυτό με κάνει να πιστεύω, πως εδώ στη Φεράρα θα ύπάρχουν αμφάλως περισσότεροι από 2000 γιατροί. Μπορείτε λοιπόν ν' άρηθήτε ότι το επάγγελμα του γιατρού είναι το πιο διαδεδομένο ; Που μπορείτε να βρητε τόσους ανθρώπους σε άλλο επάγγελμα ;

~~~~~
 άμορφη, θα σάς το έχουν πη πολλοί.

ΔΟΥΚΙΑ. — Ναι πολλοί, δεν ήσαν όμως Δούκες !

Ο ΔΟΥΞ. — Καυμένη μικρούλα ! καταλαβαίνω... Μ' άγαπάτε λοιπόν, ε ;

ΔΟΥΚΙΑ. — Δεν ξερω.

Ο ΔΟΥΞ. — Ούτε ή ίδια δεν ξερει... Φυσικά. Έκανα ένα νόημα... ήταν αρκετό... ερχόταν χωρίς συζητηση, χωρίς αντίσταση, να τευή στη διαθέσή μου... (Άποφασίζει ν' άνασηκωθεί λίγο). Δεν μπορείτε να φανταστήτε πόσο ειμαι συγνημένος... Νά πάρη ο διάβολος ! άν δεν ειχα την κούρα μου...

ΔΟΥΚΙΑ. — Ω ! μην άνησυχήτε.

Ο ΔΟΥΞ. — Μιά όμως που ήρθατε, στις πέντε άκριβώς θα ειμαι στη διάθεση σας...

ΔΟΥΚΙΑ, (έξω φρενών). — Άσχημόμouτρο !

Ο ΔΟΥΞ, (χαμένος). — Αυτό εινε το ευχαριστώ τη στιγμή που άποφασίζω να έξασθενίσω τη δύναμή μου για να σάς φανώ ευχάριστος !... (Η Δουκία πολύ έννευρομένη λύνεται στα δάκρυα). Νάτα μας ! Κλαίει τώρα. Αυτό μου έλειπε, νάχω τώρα και ψυχικά συγνημούς !... Δεν εινε τρόπος αυτός !

ΔΟΥΚΙΑ, (σικονιζοντας με λύσσα τα μάτια της). — Μη φοβάστε... Φεύγω... φεύγω άμέσως !... Δεν κλαίω για μένα... κλαίω για σάς... για την κατάρρευση ενός παρελθόντος που ειχα την άφέλειμ, πραγματι, να πιστεύω δρθιο άόμη... Είστε εκφυλισμένος άγαπητέ μου κύριε !

Ο ΔΟΥΞ, (τεντώνει τους μύς άπ' τα μπράτσα του). — Έκφυλισμένος εγώ με τέτοιους μύς και τέτοιες γροθιές ;

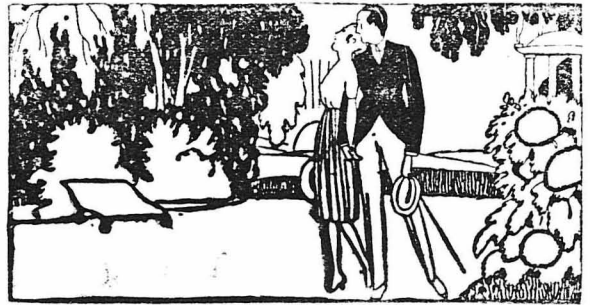
ΔΟΥΚΙΑ. — Μύς άχθοφόρου και γροθιές χασάπη !

Ο ΔΟΥΞ, (δρθώνεται ύπεροπτικός). — Ά ! για να σάς πώ ! Σε χνάτε σε ποιόν μιλάτε ;

ΔΟΥΚΙΑ. — Μήπως ειμαι καμαριέρα σας ;... Και έπειτα τι πρέπει να θυμάμαι ;... Ότι έχετε γαλάζιο αίμα ; (τον κοιτάει με μία καρφίτσα στο μπράτσο)... Νά ! δεν εινε πιά γαλάζιο.

Ο ΔΟΥΞ, (έξω φρενών). — Εινε βλαξια αυτό που έκάνατε... Μπορεί τώρα να μου έρθη καμιά αιμορραγία ;...

ΔΟΥΚΙΑ. — Ω ! από μια σταγόνα ! Μη φοβάστε ! Για δέστε όμως. Εινε κατακόκκινο ! (φεύγει βιαστικά.)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΔΕ ΜΑΣ ΜΕΛΕΙ ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ

Του Ξάν Ρισπέν

Γιατι γεννήθηκε ο άνθρωπος αυτός κανείς δεν ξερει καθως και γιατι πέθανε, μα ουτε ποτε θα μάθη. Στον κόσμο αυτόν ήρθε γυμνός κι'—ή τύχη τόχει φέρει— έτσι όπως ήρθεν εφυγε κι' έχάθη.

Η θλίψη, ο φόβος, ή χαρά κι' έλπίδα ως τώρα άκόμα με την άράδα να χτυπά του κάρμαν την καρδιά του. Το γέλιο ή το παράπονο δεν ταύξερε το στόμα κι' ειρωνική, άσυγκίνητη ήταν ή καρδιά του.

Τρωγόπινε, κοιμότανε' σε λίγο πάλι, ως τώρα, ξαναρχίζε ο παράξενος όπνο και φαγοποτι. Και το ίδιο πράμα ήταν γι' αυτόν ή κάθε μέρα κι' ώρα, το ίδιο το πράμα κι' όμοια με την πρώτη.

Πολλά καλά έκαμε' μα αυτά χίμαιρες του φανήκαν. Κι' ουτε μετάνιωσε ποτε για όσα κακά ειχε κάνει. Οι φίλοι του, όλοι πρόσκαιροι, γοργά λησιμονήθηκαν. Κι' οι έχτροί του τώρα όλοι έχουνε πεθάνει.

Άγάπησεν. Άκλούθησε την πρώτη άγάπη του άλλη κι' άλλες πολλές. Τις πλάκωσε ή βαρυστιά μία μέρα. Διάβηκε έτούτος ο άνθρωπος, καθως ή ζήση, άγάλι : Μπήκεν, έβγήκε, τώρα... Καληπετέρα !...

ΜΑΡΙΑ

Του Άλφρέ ντε Μυσσέ

Έτσι όπως το λουλούδι τ' άνοιξιάτικο στο πράσινο λιθαδι άνοίγει πέρα το πρώτο άπαλοφύσημα του ζέφουρου γλυκά χαμογελώντας στην ήμερα.

Και νιώθοντας ν' άνοίγη το μπουμπούκι του στην πλάση μπρος που δλόφατη προβάλλει από χαρά και πόθο τρέμει δλάκερο βαθειά ως στης μάνας γής του την άγάλη.

Έτσι όταν τα γλυκά της ή Μαρία τα χείλη μισανόιγη ή άγαπημένη κι' ύψώνη τα γαλάζια της τα μάτια,

Μές άπ' το φως κι' από την άριονία θαρσεί πως ή ψυχη της ανεβαίνει τρεμάμενη στο ουράνια τα παλάτια.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΜΟΥ

Του Ρονσάρ

Κοιμάται έδω ήσυχα ο Ρονσάρ που άπ' τα μικρά του χρόνια δώ στη Γαλλία κατέβασε τις Μούσες του Έλικώνα με τις σατιές του Άπόλλωνα, τον ήχο της βερβίτου τον θρήνησεν ή Μούσα του θλιμένα στη θανά του, μα ο θάνατος τον εκλεισε σκληρά στο μαυρο χωμα. Νάνα ή ψυχη του στο θεό και μες στης γής το σώμα !

Μεταφρ. Γ. Κοτζιούλα

ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ Ή ΤΟΥΣ ΡΩΣΣΟΥΣ

Ο Μαλέρμπ ειχε κινήσει άγωγή έναντιον του άδερφου του. Κάποιος ξεπλήρσσετο πως τόσο στενοί συγγενείς τρέχαν στα δικαστήρια.

— Και ποιόν θέλετε τότε να πάω στο δικαστήριο, ερώτησεν ο Μαλέρμπ, τους Τούρκους ή τους Ρώσους ; Μά δεν έχω τίποτε να μοιράσω μ' αυτούς...